

Verlangen

Zes weken geleden was er nog niet veel aan de hand. Althans, toen leek het slechts een lui oog. En een ernstig uit de hand gelopen scheiding.

Ik haal mijn vier gouden armbandjes uit mijn toilettas die balanceert op een grauwe radiator in de krappe doucheruimte. Dit korte moment van zelfverzorging na een doorwaakte ziekenhuisnacht is het enige dat ik mezelf gun in mijn vierentwintig uur. Ik moet er tiptop uitzien. Over een paar uurtjes is hij er weer en ik wil zoveel mogelijk beschikbare tijd op de rand van Robins bed zitten.

Belachelijk die regeling: vierentwintig uur op en vierentwintig uur af. Alsof ik mijn lieverd überhaupt alleen wil laten nu. Of in zijn handen. Ik wil zelf alle dagen én nachten in het ziekenhuis zijn. De mama in mij kan toch niet thuis slapen en eten? Geen haar op mijn hoofd, eigenlijk. Maar ik had toegestemd. Zoals altijd. Om ruzie te voorkomen. Dat schijnt beter voor de kinderen te zijn.

Ik heb net een paar minuten onder een warme straal gestaan zonder ook maar één druppel op mijn huid te voelen. Niet eens door mijn diepe verdriet over de diagnose maar door hem. Door zijn gedrag dan. Geen levende vezel in mijn moederlijk snapt zijn beweegredenen.

Maar nu moet ik me afdrogen en aankleden. Mijn haar föhnen.

Twee tinten groene oogschaduw, zwart potlood, mascara. Robin wacht. Ik schuif de grote Buddha toetoe om mijn middelvinger en doe de deur van het slot. De handdoek gooi ik in de waskar. De blauwe of de rode zak? Blauw, daar zie ik nog meer verfrommelde badstof. Drie stappen naar kamer twaalf.

‘Mam, ik heb wel trek maar weet niet waarin.’

Ik schakel meteen van mijn gedachten over mijn ex naar het ontbijt voor een kind dat twee dagen geleden een zware hersenoperatie heeft ondergaan.

‘Ik ga wat voor je regelen, schat.’ Ik druk een warme kus op haar voorhoofd en stuif de kamer uit. In een flits grijp ik mijn pinpas. Pas op de trap realiseer ik me dat ik mijn dochter alleen heb gelaten zonder de verpleging te waarschuwen. Ik adem diep in, snuffend uit en draai om. ‘Ik ben even naar beneden, hoor.’

Twee blauwe ogen kijken me appelig aan. Een blond ding met een wit hesje zegt: ‘En wie bent u?’

‘Ik ben de moeder van Robin, kamer twaalf.’ Kijk dat heb je dus als je niet alle dagen aanwezig bent. Er steekt iets in mijn borst.

‘En hoe lang blijft u weg, mevrouw?’

‘Even naar het restaurant. Willen jullie dan wel meteen reageren als ze belt? Ze kan zelf haar bed nog niet uit.’

‘Dat kan ik niet beloven, mevrouw. U moet zelf voor uw dochter zorgen hier.’

Ik wil die stagiaire graag het een en ander uitleggen over communicatie en vieze plastic kaas die vervangen moet worden door eetbaar kindervoer. Door zorgzame mama’s. Voor misselijke meisjes.

‘Dat snap ik, ik ben zo terug.’ Met een noodvaart sprint ik de beukenhouten trap af.

Eenmaal in het zelfbedieningsrestaurant zie ik bij de ingang grote stapels dienbladen. Daarachter staan torens witte borden, gestapeld met zo'n veer. Telkens komt er een bord omhoog bij het pakken.

Ik twijfel. Een dienblad en een bord. Dat lukt me nog wel, maar wat moet ik in vredesnaam te eten meenemen? Waar zou ze trek in hebben? Zoet, hartig? Brood, fruit? Wat eet ze eigenlijk 's morgens, als ze ziek is dan hè? Ik slik de tranen weg. Ik weet het niet. En kan het ook niet weten, ze is nooit bij mij als ze ziek is. Ze woont alle dagen bij papa, behalve om het weekend. Al dik tien jaar.

Maar goed, wat eet ze het liefst als ze ziek is? Ik kijk om me heen. Sta ik in de weg? Kennelijk wil iedereen ontbijten en is het druk. Mensen lopen rechtstreeks naar hun lievelingseten. Kiezen een hard wit kaiserbroodje of de gezonde variant: een meergranenbol. Of allebei. Vastberaden grijpen ze beleg: jong belegen kaas, die van plastic. Die hoef ik dus niet. Of twee plakjes schouderham. Vierkant ook, valt in de categorie kunststof kaas. Dan zie ik kleine bakjes Johma in de koeling staan. Wat een uitvinding: een eenpersoonsportie tonijnsalade.

Voor Robin kies ik een wit kadetje. Voor mezelf een meergranenbol. Alleen tonijnsalade is niet Robins lievelings maar de mijne. En dus moet er nog iets anders bij, want ik wil koste wat kost voorkomen dat ik straks op zo'n verveeld toontje te horen krijg: Maham, je weet toch dat ik dat niet lust. Ik scharrel nog wat rond bij de counters. Salami, te vet. Gebraden gehakt, papa's lievelings. Geitenkaas, mijn eigen favoriet. Jam, maar welke smaak? Honing, geen idee. Ei. Ei. Ja, ei. Twee gekookte eitjes rollen op het witte bord heen en weer als ik de beukenhouten trap op loop.

Smikkelend zit Robin rechtop in bed. Hele kleine stukjes heb ik gesneden van het witte kadetje met gekookt ei. Van die stukjes die je maakt voor een baby die net leert eten. Ieder hapje zorgvuldig opgebouwd uit een piepklein stukje brood, wat eiwit en wat geel. Vleugje zout erover. Ik zie nog mijn eigen moeder met een bordje uit de keuken komen; twee brokjes ei schoven van de vierkantjes witbrood af. Ik was elf en lag met mijn slaapzak op de bank. Mijn misselijkheid had onze nachtrust verstoord en de emmer stond nog naast me. Ze was voor mij thuisgebleven van haar werk. Gelukkig wist ik toen nog niet hoe snel ik haar zou verliezen.

‘Lekker liefde?’ vraag ik. Een heel zacht hummetje klinkt. ‘Wat een goed idee hè, van mij. Ik kon namelijk niet kiezen. Er was zoveel en ik wist niet zo goed wat jij ’s morgens wilt eten als je ziek bent, want ja...’ Robin reageert niet. Ik ratel door: ‘En toen ben ik eerst bij alle vleeswaren geweest. Veel hebben ze joh!’ Ik haal snel adem: ‘Toen de kazen. Maar die kwamen natuurlijk niet in aanmerking. Goor hoor. De salades leken me wat te vet en toen, toen kwam ik langs de eieren en wist ik het ineens. Echt ineens!’ Harder zeg ik: ‘En toen dacht ik: dat lust Robin vast heel graag in plaats van die plastic kaas hier.’ Geen reactie, dus ik ga nog iets harder praten: ‘Want die is toch niet te hachelen, lieverd? Dat kun je niet lekker vinden, toch?’

‘Top mam,’ mompelt Robin als ze haar lege bord ongeïnteresseerd verder op de dekens schuift. Het wankelt en glijdt bijna tussen de bedspijlen door.

Ik spring op. Grijp het. Robin verroert geen vin.

‘Voorzichtig!’ maan ik.

Robin puft.

Het bord zet ik op het aanrecht. Dat neem ik zo wel mee naar beneden. Het servies van het restaurant mag niet op de afdeling

blijven. Dat heeft die blonde me nog even op het hart gedrukt net, toen ik langs de balie liep. Ik pak mijn mobiel en plof op de bedbank. Een moment neig ik weer op te staan. De lakens moeten in de was. Ik doe het niet. Facebook lonkt.

Zonder op te kijken van mijn mobiel vraag ik: ‘Zullen we anders een spelletje doen?’

Er komt geen reactie uit het bed. Jemig. Je kunt toch wel even antwoord geven? Ik ga staan. Nog niet helemaal rechtop zie ik het: Robins ogen, de lieve leden dicht. Haar lippen zacht op elkaar. Vredig. Zonder pijn. Zonder stress. Ik sluip op mijn tenen naar de houten stoel.

Als ik ook mijn ogen sluit, zie ik voor me hoe ik moeder wil zijn. Er staan rijen vrienden voor de deur. ‘Is Robin thuis?’ Of we kruipen samen achter de laptop om een reisje naar Londen te boeken als ze geslaagd is. Ik zie tassen vol kleding op de achterbank van mijn Mini als we wegrijden van de Primark parkeerplaats. En ik zie ruzie. Het lijkt me zo fijn om ruzie te mogen maken. Gewoon ruzie over wat dan ook. Ruzie die ik goed mag maken op mijn moment. En niet verplicht in het komende uur, omdat zij weer naar Jacco vertrekt. Ik zou zo graag, zonder zijn hijgende mening in mijn nek, spontane uitjes willen bedenken. Met een half oog open zie ik nu vooral elke dag zorg. Eten, drinken, bed verschoneren. Halen, brengen, wiegen bij pijn. Elke minuut van elke dag. Geen seconde van haar zijde. Dat wil ik.

Dat wilde ik trouwens ook toen ze drie was. Op een kille herfstavond lagen we vroeg in haar halfhoogslaper. Een dik uur daarvoor had ze Jacco huilend uitgezwaaid. Het was mijn weekend. Jip en Janneke waren zojuist weer eens door de heg gekropen en haar mollige lijfje vleide zich tegen me aan. Haar naar Zwitsal ruikende haar prikte in mijn neus. Ik streelde het.

Ze fluisterde: 'Mama.'

'Ja liefje,' mompelde ik terug. Ik sliep al bijna.

'Mama, ik vind papa veel liever dan jou.'

De regen striemde. Door het kleine raampje boven de deur viel een streep gelig licht van de spotjes op de overloop. Beneden klonk de tune van Klokhuis.